

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 118/10
Люксембург, 7 декември 2010 г.

Решение по дела C-585/08 и C-144/09
Peter Pammer/Reederei Karl Schlüter GmbH & Co. KG и
Hotel Alpenhof GesmbH/Oliver Heller

Съдът уточнява правилата за съдебна компетентност на правото на Съюза, приложими по отношение на потребителските договори в случаите когато услугите се предлагат по интернет

*Използването на уебсайт от търговец само по себе си не е основание за прилагането на
защитните правила за компетентност по отношение на потребителите от другите
държави членки*

Регламентът¹ на Европейския съюз относно компетентността на съдилищата по граждански и търговски дела предвижда, че иски срещу лицата, които имат местоживеене в държава членка, по принцип се предявяват пред съдилищата на тази държава. Той посочва също, че споровете, свързани с договорни отношения, могат да се решават от съда по мястото на изпълнение на въпросното задължение. Когато става въпрос за потребителски договор обаче се прилагат защитни за потребителя правила. Ако търговецът „насочва дейностите си“ към държавата членка, където потребителят има местоживеене, последният може да сезира съда на държавата членка по местоживеенето си и иски срещу него могат да бъдат предявявани само в тази държава членка. Двете дела се отнасят до въпроса дали търговецът „насочва дейностите си“ по смисъла на регламента, ако използва уебсайт за връзка с потребителите.

Дело C-585/08

Г-н Pammer, който е с местоживеене в Австрия, иска да осъществи пътуване с товарен кораб от Триест (Италия) до Далечния изток. Той резервира пътуването в германското дружество Reederei Karl Schlüter чрез посредничеството на германска туристическа агенция, специализирана в продажбите по интернет на пътувания с товарни кораби. Г-н Pammer отказва пътуването, тъй като според него предлаганите на кораба условия не съответстват на описанието, което е получил от агенцията, като иска да му бъде върната цената, която е платил. Тъй като Reederei Karl Schlüter възстановява само част от цената, г-н Pammer сезира австрийските юрисдикции, пред които германското дружество повдига възражение за неподсъдност с мотива, че не упражнява никаква професионална или търговска дейност в Австрия.

Дело C-144/09

Г-н Heller, който пребивава в Германия, резервира няколко стаи за по една седмица в Hotel Alpenhof — хотел с местонахождение в Австрия. Резервацията е направена по електронната поща благодарение на електронния адрес, посочен на посещения от г-н Heller уебсайт на хотела. Г-н Heller поставя под въпрос качеството на услугите на хотела и го напуска, без да плати сметката си. Тогава хотелът предявява иск пред австрийските юрисдикции за

¹ Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74).

плащане на сумата по сметката. Г-н Heller повдига възражение за неподсъдност, тъй като счита, че искове срещу него, в качеството му на потребител, пребиваващ в Германия, могат да бъдат предявявани само пред германски юрисдикции.

Oberster Gerichtshof (Върховен съд на Австрия), който е сезиран по тези две дела, отправя до Съда въпрос дали фактът, че дружество, установено в държава членка, предлага услугите си по интернет, означава, че те „са насочени“ също и към други държави членки. Всъщност, ако това е така, потребителите, които имат местоживее в последните държави и са се насочили към тези услуги, също биха могли в случай на спор с търговеца да се ползват от предвидените в регламента по-благоприятни правила за компетентност.

В постановеното днес решение Съдът установява, че **използването на уебсайт от търговец за извършване на търговска дейност само по себе си не означава, че дейността му е „насочена към“ други държави членки**, което би било основание за прилагането на защитните правила за компетентност по регламента. Всъщност Съдът приема, че за целите на прилагането на тези правила по отношение на потребителите от другите държави членки **търговецът трябва да е изразил воля за установяване на търговски отношения с тях**.

В този контекст Съдът иска да установи кои са показателите, позволяващи да се докаже, че търговецът е възнамерявал да влезе в търговски отношения с потребители, които имат местоживее в други държави членки. Сред тези показатели са ясното изразяване на воля от страна на търговеца за извършване на търговска дейност с тези потребители, например чрез предлагане на услуги или стоки в няколко поименно посочени държави членки или чрез поемане на задължение за заплащане на разходи, свързани с услуга по каталогизиране в интернет, по отношение на лице, предоставящо интернет търсачка, за да улесни достъпа до уебсайта си за потребители с местоживее в различни държави членки.

Все пак с други, не така очевидни показатели, евентуално в съчетание едни с други, също може да се докаже наличието на дейност, „насочена към“ държавата членка по местоживееето на потребителя. Става въпрос по-специално за международното естество на разглежданата дейност, като например някои туристически дейности, за посочването на телефонни номера с указване на международния телефонен код, за използването на име на домейн от първо ниво, различен от този на държавата членка, където търговецът е установен, например „.de“, или също използването на неутрални имена на домейни от първо ниво, като например „.com“ или „.eu“, за даването на описания на маршрути от определена държава членка или няколко държави членки до мястото, където се предоставят услугите, както и за споменаването на международна клиентела, състояща се от клиенти с местоживее в различни държави членки, по-специално чрез представянето на мненията на такива клиенти. Възможността потребителите да използват на уебсайта език или валута, различни от обичайно използваните в държавата членка на търговеца, също може да представлява показател, доказващ трансграничната дейност на последния.

Напротив, не представляват такива показатели посочването на уебсайта на електронния или пощенския адрес на търговеца, както и изписването на телефонните му номера без международен телефонен код, тъй като тази информация не означава, че търговецът насочва дейността си към една или няколко държави членки.

В заключение Съдът посочва, че с оглед на тези показатели австрийската юрисдикция трябва да провери дали от уебсайта или от общата дейност на търговците е видно, че те са възнамерявали да извършват търговска дейност с потребители от Австрия (дело C-585/08) или от Германия (дело C-144/09) в смисъл, че са били склонни да сключат договор с тях.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор.

Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

Пълният текст на съдебното решение [C-585/08](#) и [C-144/09](#) е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Палъова ☎ (+352) 4303 3708

Кадри от обявяването на решението са достъпни на „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106